

været Tilfældet, har Ministeren, og jeg kan ſige til Dels Udvalget, ikke været rigtig enig med ſig ſelv om, hvad de burde gøre, fordi man ikke, naar man henviſte diſſe Andragender, vidſte, hvor mange der var, der muligviſ havde Jord paa begge Sider af Grænſen, medens man, naar man henviſte et ſaadant Andragende, og derved gav det ſin anbefaling, var moralſt forpligtet til, hvis Ministeren ſenere vilde have Penge i den Anledning, at ſtemme for en Bevilling dertil. Man blev ved at arbejde ſaa længe med denne Sag, at vi formaaede Ministeren til at underſøge, hvor mange der var, thi naar vi fik det at vide, ſaa vidſte vi, hvor langt det vilde række, derſom man henviſte alle diſſe Andragender. Det opgives nu af Ministeren, ſom nævnt i Spidſen af Betænkningen for 1894—95 (Tillæg B. Sp. 1203—04), at der er 8 tilbage. Der er endnu 4 Ejere i Rolding Herred og 4 i Ribe Herred, ſom vare Ejere før 1864, og hvis Jord er bleven afſtaaren ved Grænſen. Diſſe Folk have alſaa efter Tingets Mening, og jeg haaber, den højtærede Miniſter er fuldt enig med os deri, et ſærligt Krav paa Statskaſſen, og vi haabe, at den højtærede Miniſter vil gøre noget for at komme til en Overenſtomſt med diſſe Folk. Naar vi nu fra Udvalgets Side have turdet vove at ſtille os paa dette Standpunkt, ſaa have vi gjort det, fordi vi have anſet dette for at være vor Pligt, efter at vi først have ſaaet at vide, hvor mange det drejede ſig om, og at Sagen ikke kunde antage ſaa ſtore Dimensioner, at der kunde være Tale om en Sum, ſom næſten var umulig at udrede til dette Djæbed. Fredſtraktaten af 30te Oktober 1864 hjemler diſſe ældre Beſiddere, at der ſkal tages ſærligt Henſyn til dem, og ſkønt dette Punkt er fremdraget før i dette Ting, vil jeg paa ny fremdrage det ved denne Lejlighed. Jeg haaber, at det er ſidſte Gang, at vi ſkulle forhandle her om de Sager, idet jeg haaber, at det vil lykkes den højtærede Miniſter at komme til en Overenſtomſt med diſſe Folk, af hvilke der alſaa kun er 8, eller vel endog ſnarere kun 7, ſaa at vi ikke mere ſaa den Slags Andragender. I Artikel VII. af Fredſtraktaten hedder det: „Beſtemmelſerne i Artiklerne XX., XXI. og XXII. af den mellem Øſterrig og Ruſland den 3dje Maj 1815 afſluttede Traktat, der udgør en integrerende Del af Wienerkongreſſens Hovedakt, hvilke Beſtemmelſer angaa de blandede Ejere, de Rettigheder, ſom de kunne udøve, og Naboforholdene i de af Grænſerne overſkaarne Ejendomme, ſkulle anvendes paa de Ejere og de Ejendomme, ſom i Sleſvig og i Sylland

maatte befinde ſig i de ved ovennævnte Beſtemmelſer af Wienerkongreſſen-Altterne forudſete Tilfælde“. Hvad vil det nu ſige? Det oplyſes i en Note til denne Paragraf i Fredſtraktaten, at det hedder i de paagældende Artikler i Wienertraktaten, at „de Ejere, hvis Beſiddelſer overſkæres af Grænſen, ſkulle i Henſeende til diſſe Beſiddelſer behandles efter de liberaleſte Grundſætninger. Diſſe blandede Ejere, deres Tjenefolk og Beboerne ſkulle have Ret til at paſſere frem og tilbage med deres Volskredſtaber, deres Kvæg, deres Værktøj osv. osv. fra den ene Del af den ſaaledes ved Grænſen overſkaarne Ejendom til den anden, uden Henſyn til den forſkellige Landshøjhed, ligeledes til fra et Sted til et andet at befordre deres Høſt“ — det er dog ſomme Tider blevet dem nægtet derovre — „alle Jordens Produkter, deres Kvæg og alle Produkter af deres Fabrikation, uden at behøve Paſ, uden Forhindring, uden noget Paalæg, og uden at erlægge nogen ſom helſt Afgift“. Udvalget mener derfor, og det har i den Henſeende ogſaa ſaaet Medhold tidligere i dette Ting, at diſſe gamle Ejere, ſom alſaa ejede Gaarde derovre ved Grænſen før 1864, og ſom da fik deres Jorder fraſtaarne, ſtaa i et andet Forhold til Statsmagten, end de ny Ejere, ſom ere komne til ſiden, og man kan være rolig for, at der var mange, mange flere ſaadanne lige efter 1864, end der nu er tilbage. Vi have enſtemmig tilladt os at foreſlaa dette Andragende henviſt, fordi Andrageren er en af diſſe gamle Ejere. Havde det været en ny Ejer, havde vi ſelvfølgelig ikke gjort det. Jeg haaber derfor, at denne Henviſning, med Henſyn til hvilken jeg vil anbefale Tinget at følge Finansudvalget, vil føre til, at der atter paa ny optages Forhandlinger med de ſaa, der ere tilbage, for at vi en Gang kunne komme til Ende med denne Sag. Det er ikke behageligt for mig, ſom er en af de paagældende Egenes Rigsdagsmænd, ſtadig at ſtulle have at gøre med diſſe Andragender, naar jeg paa den ene Side maa indrømme, at de ere berettigede, medens det paa den anden Side er kedeligt at blive ved at tørpe med dem, naar man intet Reſultat kan komme til. Jeg haaber alſaa, at det ſkal blive ſidſte Gang, man ſaar med den Slags Andragender at gøre her i Tinget. Med diſſe Ord ſkal jeg tillade mig at anbefale Udvalgets Indſtilling under Nr. 13. — Der er endnu et Andragende i vor Indſtilling under Nr. 17, vi foreſlaa henviſt, nemlig Andragendet fra 61 Fiſkere i Højby, Nyløbing og Nørvig Sogne i Odsherred om Anlæg af en Vølgebrynder ved Landings-